

opusdei.org

“Els africans han de ser els artífexs del progrés a Àfrica”

Entrevista amb mons. Xavier Echevarría publicada per MISNA (Missionary Service News Agency), una agència de notícies especialitzada en informació sobre el sud del món.

03/10/2002

03 d'octubre de 2002

Àfrica és coneguda sobretot per les seves grans tragèdies humanes,

dels milions de pròfugs a la gran difusió del SIDA, a les guerres interminables, en particular en les zones tropicals. ¿Quines iniciatives promou l'Opus Dei, que celebra dintre de poc la canonització del seu fundador, en favor de la joventut i amb l'objecte d'obrir camí a noves esperances en els països africans amb més problemes? ¿Quines han estat directament impulsades pel seu fundador, Escrivà de Balaguer, especialment per al desenvolupament d'un laïcat responsable? ¿Com s'estimula la solidaritat entre el nord i el sud del planeta?

La tasca més important de la Prelatura és la que desenvolupa personalment cadascun dels seus fidels, amb llibertat i responsabilitat, en el seu propi ambient i d'acord amb les seves possibilitats. Els fidels africans de l'Opus Dei, que gràcies a

Déu són ja uns quants milers, s'esforcen en primer lloc —com els asiàtics, els americans, els europeus o els d'Oceania— per viure la seva fe amb coherència. I aquest esforç personal els empeny a promoure, juntament amb els seus col·legues i amics, projectes encaminats a resoldre les necessitats materials i espirituals dels seus pobles. Sofreixen davant els problemes del SIDA, de la pobresa, de les rivalitats tribals, i procuren fer tot el possible per que desapareguin. Com a cristians, se senten cridats precisament a santificar-se enmig del món, d'aquest món concret d'Àfrica, amb les seves llums i les seves ombres.

A més d'aquesta empenta de cadascun, la prelatura de l'Opus Dei promou a l'Àfrica nombroses iniciatives, principalment en els àmbits educatiu i sanitari: hospitals,

universitats, col·legis, centres de formació professional per a la dona.

Des del 1957, un bon nombre de fidels de l'Opus Dei procedents de molts països han volgut traslladar-se a Àfrica, per exercir allí el seu treball professional i servir ls seus conciutadans com a metges, veterinaris, infermeres, mestres, enginyers agrònoms. Ells i elles han fet a conèixer l'esperit que anima l'Opus Dei, la santificació del treball professional. Avui són molts els africans que serveixen els seus conciutadans d'aquesta forma. Perquè, des del meu punt de vista, és la tasca professional i apostòlica dels propis africans, no la dels qui vénen de fora, la mesura autèntica de les esperances d'un continent on els horitzons són tan amplis i prometedors, si es treballa a fons.

Voldria afegir que l'Àfrica pot aportar molt a Europa amb la seva

obertura a la transcendència, amb la joia que els africans demostren en la vida quotidiana, també en les dificultats, amb la seva capacitat de comunicació i la seva estima dels valors de la família i de l'amistat, amb el domini de si mateixos que saben mostrar com a reflex de la dignitat humana, amb la seva forma de viure el temps.

Com a prelat de l'Opus Dei, vostè treballa segons les línies traçades pel fundador i pel seu primer successor. ¿Quines iniciatives pot assenyalar-nos, sobretot en els països missioners i en particular en el Sud del planeta, que hagin obert noves oportunitats en els últims decennis? ¿Quins criteris inspiren aquestes iniciatives? ¿Podria fer un balanç de les iniciatives més desenvolupades?

Com repetia Mons. Escrivà de Balaguer, tot el món és terra de

missió; per això, en tots els llocs l'Església està cridada a una intensa activitat apostòlica. A Àfrica, d'entre les iniciatives que els fidels de l'Opus Dei han posat en marxa —juntament amb altres moltes persones, també no cristianes— en aquests quaranta-cinc anys de presència en el continent, esmentaria el Centre Mèdic Monkole, a Kinshasa, un hospital que realitza una gran tasca sanitària entre persones mancades fins d'allò més elemental i que té ja diverses extensions al Congo. Voldria també referir-me a la Lagos Business School, a Nigèria, dedicada a la formació d'empresaris africans, als qui procura donar bona preparació en gestió empresarial, a la vegada que fomenta la seva preocupació per les necessitats de la comunitat. Perquè per impulsar el desenvolupament i per combatre la pobresa i la corrupció es necessita una bona formació moral, també en

la doctrina social de l'Església, i una sòlida formació empresarial.

En aquest moment, en la vigília de la canonització, no puc deixar de mencionar el projecte Harambee 2002, un fons destinat a recolzar programes educatius a l'Àfrica, que s'ha creat amb donatius dels fidels que assistiran a la canonització de Josepmaria Escrivà i de totes les persones i entitats que volen col·laborar. Harambee 2002 és un recordatori d'aquestes idees fonamentals, a les quals ja m'he referit: allò que és important són les persones; i en aquest cas els africans, que han de ser els artífex del progrés a Àfrica. Per aquest motiu, l'educació es converteix en un element imprescindible del desenvolupament, ja que obre les portes al treball i al progrés, tant material com espiritual. L'educació és una manera, si se'm permet l'expressió, de sembrar esperança. El

projecte Harambee 2002 vol aportar un gra d'arena en aquest esforç col·lectiu.

En aquest context, em sembla de justícia que recordem tots amb agraïment els milers de missioners i missioneres que des de fa segles s'han dedicat generosament a activitats educatives, gastant la seva vida sencera al servei de la resta. ¡Com estimen a l'Àfrica, i com els estimen els africans!

Un gran problema, precisament en els països més afectats per la fam i el subdesenvolupament econòmic, és el de la intolerància i la negació dels drets humans, problema que s'ha aguditzat pel renéixer dels extremismes religiosos a l'Àsia i l'Àfrica, que amenacen la presència cristiana i catòlica. ¿Com contribueix l'Opus Dei a fer front a aquest problema amb el diàleg, la comprensió i la superació

d'odis i de discriminacions, en els països en els quals la convivència és més difícil?

Vaig poder viure al costat del beat Josepmaria Escrivà un episodi molt il·lustratiu, que confirma el que vostè acaba de dir. Va ser a Kenya, en els anys 50, poc abans de la independència del país, quan algunes dones de l'Opus Dei decidiren iniciar una escola de Secretariat. El fundador de l'Opus Dei hi intervenia només en allò imprescindible, i en aquest cas solament va posar una condició: aquest centre educatiu havia de ser interracial, interconfessional e intertribal. Era una decisió sense precedents, i va ser precis trencar prejudicis i barreres de tot tipus. Però aquelles dones es van mantenir fermes i allò que era impossible es va convertir en realitat. Al cap de poc temps, els fets demostraren que la convivència entre persones de

diferents credos i ètnies és no només possible, sinó necessària per superar la intolerància.

I ja que m'he referit a aquest episodi, voldria afegir que, en aquest procés de superació d'antagonismes ancestrals, un element capital és precisament la formació de la dona: ella sosté la família i dóna un to a la societat, també perquè en la família s'aprèn la solidaritat, la comprensió, la convivència.

¿Com serà la presència del sud del món en la canonització del 6 d'octubre? ¿Amb quines característiques?

Em fa molta alegria dir que serà nombrosa i significativa la presència del sud del món. Vénen a Roma persones de 84 països. També molts d'Àfrica, després de grans esforços i sacrificis. Sé de persones que porten molt de temps estalviant per poder pagar el viatge. No faltaran diversos

cors africans a la plaça de Sant Pere el 6 d'octubre.

Però la major part de les persones dels països del sud que voldrien viatjar, en realitat no poden. Per això, el Comitè Organitzador de la Canonització està treballant amb particular il·lusió en favor dels que no podran venir. Gràcies a l'ajuda inestimable del Vaticà, de les institucions italianes, i de tots els mitjans de comunicació, en molts països del món milions de persones podran seguir la cerimònia per televisió, ràdio i internet. Aprofito aquesta ocasió per agrair, de tot cor, aquesta ajuda generosa de tantes persones, també de part dels qui estan lluny i no tindran oportunitat de fer arribar el seu agraïment. És impossible aquí esmentar tothom, perquè la llista seria massa llarga. Però puc assegurar que reso per cadascú.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/els-africans-han-de-ser-els-artifexs-del-progres-a-africa/> (24/03/2026)